

Библиотека
ПИПИ

Наслов оригинала
Astrid Lindgren
Pippi Långstrump går ombord

© Text: Astrid Lindgren 1946 / The Astrid Lindgren Company
Prvo izdanje 1946, Raben & Sjogren, Švedska
© za srpski jezik ODISEJA
www.astridlindgren.se

Објављивање ове књиге помогао је Шведски савет за културу

KULTURRÅDET

Астрид Линдгрен

**Пипи Дуга Чарапа
на Броду**

Са шведског превела
Славица Милосављевић

Илустровао
Тихомир Челановић

Одисеја
Београд, 2018.

Пипи и даље живи у Вили Вилобрди

Ако би неко допутовао у овај мали, малецки град и можда из чиста мира залутао предалеко у неки забачени крај, угледао би Вилу Вилобрду.

Није та кућа нешто нарочито – то је прилично климава стара кућа окружена прилично запуштеним старим вртом, али странац би, можда, ипак застао и запитао се ко тамо живи.

Сви људи који су живели у малом, малецком граду знали су, наравно, ко живи у Вили Вилобрди, и знали су зашто коњ стоји на веранди. Али неко са стране то није могао знати. Странаца би сигурно копкало чија је та кућа. Нарочито ако би било баш, баш касно и смркавало се и ако би, иако је тако касно, угледао девојчицу како шета по врту, као да уопште не намерава да пође на спавање. Сигурно би онда помислио:

Питам се зашто мама не натера ту девојчицу у кревет. Сва остала деца у ово време већ спавају.

Јер како би могао да зна да та девојчица нема маму? Нема, додуше, ни тату, барем не код куће. Она, једноставно, живи сасвим сама ту у Вили Вилобриди. Добро, можда не баш сасвим сама. Па њен коњ живи на ве-

ранди. А има и мајмуна који се зове Чика Нилсон.

Међутим, неко ко би тек допутовао у град не би имао појма о свему томе.

Ако би девојчица пришла капији – а то би сигурно урадила, пошто воли да разговара с људима – могао би да искористи прилику да је добро погледа изблиза. И онда сигурно не би могао да одоли да не помисли: Ово је најпегавије дете са најцрвенијом косом које сам икад видео.

А онда би можда помислио и: Заправо је баш лепо бити пегав и риђ. Барем ако си живахан и весео као ово дете.

Можда би га занимало како се зове та мала риђа девојчица, која се сама шета и шврћка у сутон, и ако

би стајао одмах поред капије, могао би само да је пита:

„Како се зовеш?”

Одговор би сигурно уследио – веома веселим и враголастим гласом.

„Зовем се Пипилота Виктуалија Ролетна Нана Јевремова Кћи Дуга Чарапа, ћерка капетана Јеврема Дуге Чарапе, некада страха и трепета мора, сада краља домородаца. Али зову ме само Пипи!”

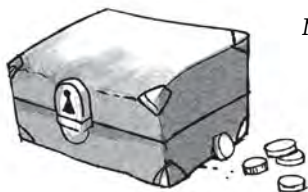
Да, тако би било! Та девојчица се и звала Пипи Дуга Чарапа. А ако је рекла да јој је тата краљ домородаца, она је свакако у то веровала. Јер њеног тату је олуја једном бацила у море, па је нестао, док су Пипи и он пловили морем, и пошто је Пипин тата био прилично дебео, Пипи је веровала да нема шансе да се удавио. Пре ће бити да га је море избацило на неко острво и да је постао краљ домородаца на том острву. А Пипи је баш у то веровала.

Могло би се десити да тај путник намерник, ако би имао времена напре- тек и не би морао да исто вече хвата неки воз, још мало поприча с Пипи и да схвати да она ту у Вили Вилобрди живи потпуно сама, ако не рачунамо коња и мајмуна. И ако би имао добро срце сигурно не би могао да не помисли: Од *чега* ово јадно дете, у ствари, живи?

Али није било разлога за бригу.

„Пуна сам кô брод”, имала је Пипи обичај да каже. И тако је и било. Имала је кофер пун златника који је добила од тате. Тако да тај путник на-

мерник није требало да страхује да Пипи у нечему оскудева. Она се одлично сналазила и без тате, и без маме.

Додуше, није имала никога ко би јој увече рекао кад треба да иде у кревет. Пипи је смислила добро решење: сама себи је то говорила! Понекад није терала себе на спавање све до десет увече, јер никад није веровала у то да деца пошто-пото треба да легну у седам сати. Тада је заправо најлепше. Тако да путник намерник уопште не би требало да се чуди што се Пипи шетка по свом врту, иако је сунце већ зашло и постаје помало прохладно, а Томи и Аника су одавно отишли на спавањац. Ко су сад Томи и Аника? Е, то путник намерник не би могао да зна! Па, Томи и Аника су били Пипини другари, који су живели у кући поред Виле Вилобрде. Штета што путник није наишао мало раније, јер би видео Томија и Анику. Тад би богами видео двоје заиста слатке и фине деце. Најсигурнија ствар на свету је да би нашао Томија и Анику код Пипи, само да је мало раније дошао. Јер Томи и Аника би сваког дана скокнули до Пипи и проводили би све време код ње, осим кад би спавали, или јели, или ишли у школу.

Али су у ово доба, увече, наравно, спавали, јер су Томи и Аника имали и тату и маму, а који су себи увртели у главу да је за децу најбоље да у седам сати оду на спавање.

А ако би путник стварно имао много, много времена, могао би још мало да остане након што му Пипи пожели лаку ноћ и оде од капије. Само да би видео шта ће да ради тако сама, и да ли *стварно* неће ускоро ући у кућу и лећи да спава. Па, могао би да стане иза стуба на капији и пажљиво провири.

Замисли, да Пипи уради оно што обично ради увече кад је расположена за јахање! Замисли, да се попне на веранду, подигне коња високо увис и изнесе га у врт на својим јаким рукама! Тада би путник сигурно макар протрљао очи питајући се да ли сања.

„Какво је ово дете”, промрмљао би можда иза стуба. „Изгледа да има снаге да подигне коња! Па то је најчудније дете које сам икад видео!”

И био би у праву. Пипи је била најчудније дете које постоји – барем у том граду. Можда има чудније деце на другим местима, али у том малецком, малецком граду није било никог као Пипи Дуга Чарапа. И нигде, ни у том малецком граду, нити на неком другом месту на кугли земаљској, није било никог ко је јак као она.

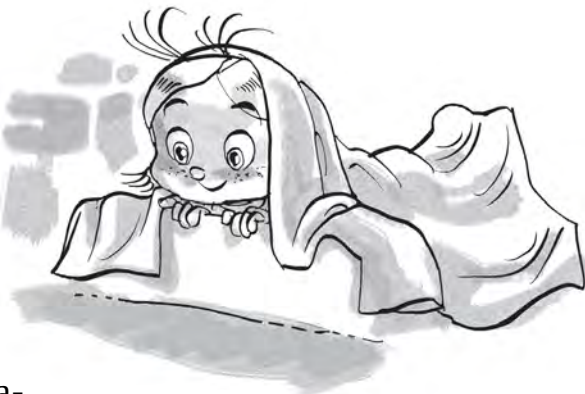
Пипи иде у куповину

Једног лепог пролећног дана, кад је сунце сијало и птице цвркатале, и вода текла у сваком јарку, Томи и Аника су доскакутали код Пипи. Томи је понео неколико коцкица шећера за Пипиног коња, и Аника и он су мало остали на веранди да мазе коња пре него што су ушли у кућу. Пипи је спавала кад су стигли. Ноге су јој биле на јастуку, а глава дубоко испод покривача. Она је увек тако спавала.

Аника ју је уштинула за палац на нози и рекла:
„Буди се!”

Чика Нилсон, мали мајмун, већ је био будан, скочио је и сео на лустер. После неког времена нешто се мрднуло испод покривача, и онда је провирила црвена глава. Пипи је отворила своје бистре очи и широко се насмешила.

„Види, види, неко ме штипа за прсте! Сањала сам да је то мој тата краљ домородаца који проверава да ли имам курје очи.”

Села је на ивицу кревета и навукла чарапе, једна је била смеђа, а друга црна.

„Е свашта, не могу да добијем курје око док имам ове”, рекла је и обула своје велике, црне ципеле које су биле тачно дупло веће од њених стопала.

„Пипи”, рекао је Томи. „Шта ћемо данас да радимо? Данас Аника и ја не идемо у школу!”

„Чек, морам да размислим”, рекла је Пипи. „Не можемо да играмо око јелке, пошто смо је избацили пре три месеца. Иначе бисмо могли да играмо око ње читаво преподне. Баш би било лепо да копамо злато, али ни то не можемо, јер не знамо где се злато налази. Највише злата има на Аљасци, а тамо не може да се присмрди од силних копача злата. Не, мораћемо да смислимо нешто друго.”

„Да, нешто занимљиво”, рекла је Аника.

Пипи је уплела две тврде кике које су штрчале у страну. Размишљала је.

„Како би било да одемо у град у куповину?” рекла је на крају.

„Али немамо новца”, рекао је Томи.

„Имам ја”, рекла је Пипи. И да би то доказала, одмах је отишла и отворила кофер препун златника. Поштено је заграбила и гурнула новчиће у џеп кецеље насред стомака.

„Да ми је само ту мој шешир, била бих спремна да кренем”, рекла је. Шешира није било на видику. Пипи је прво погледала у сандук за дрва, али за дивно чудо није био тамо. Онда је погледала у кутију за хлеб у остави, али тамо су били само ластич за чарапе, покварени будилник и комадић двопека. На крају је погледала чак и на полицу за шешире, али тамо није било ничега осим тигања, шрафцигера и комада сира.

„Овде нема никаквог реда. Ништа живо не могу да нађем”, рекла је Пипи мрзовољно. „Срећом, нашла сам овај комад сира који сам дуго тражила. Еееј, шеширу”, викнула је затим, „хоћеш ли са мном у куповину или нећеш? Ако сместа не изађеш, биће прекасно!”

Никакав шешир није изашао.

„Е па, сам си крив, кад си глуп. И нећу после да чујем да се жалиш, кад се вратим кући”, довикнула је шеширу строгим гласом.

Мало касније, путем који је водио у град, ишли су Томи и Аника, а за њима и Пипи са Чика Нилсоном на рамену. Сунце је дивно сијало, небо је било тако

блиставо плаво и деца су била тако весела. Жуборило је у јарку поред пута. То је био дубок јарак пун воде.

„Што ја волим јарке!” – рекла је Пипи и без оклевања ушла у воду. Допирала јој је до изнад колена, и кад год би високо поскочила, попрскала би Томија и Анику.

„Играм се да сам чамац”, рекла је и онда орала кроз воду. Баш кад је то рекла саплела се и нестала под водом.

„Тачније речено, да сам подморница”, наставила је безбрижно кад је опет промолила нос.

„Пипи, па ти си скроз мокра”, рекла је Аника забринуту.

„А шта ту има лоше?” – питала је Пипи. „Ко је рекао да деца пошто-пото морају да буду сува? Хладна вода је баш здрава, тако кажу. Само

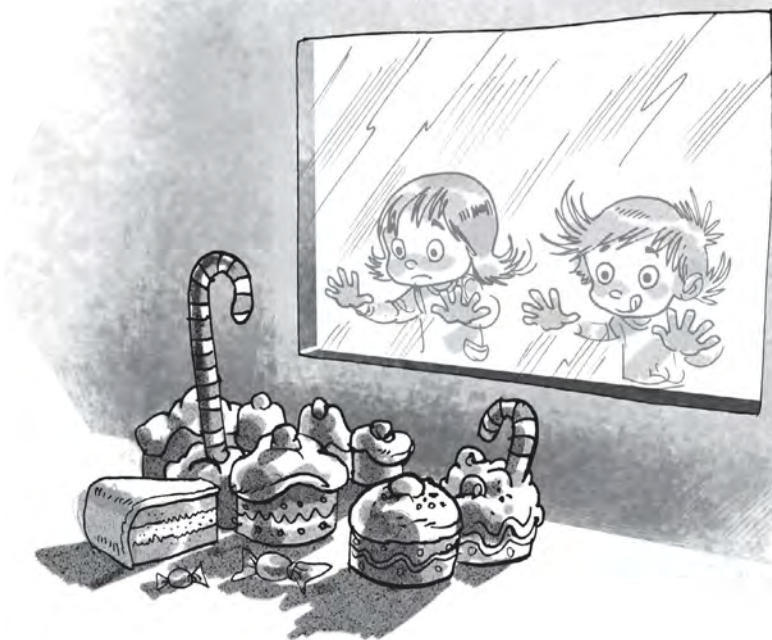
у овој земљи мисле да деца не треба да ходају по јарку. У Америци су јаркови толико пуни деце, да нема места за воду. Деца су тамо

целе године. Зиме се, наравно, залее, и само им главе виरे из леда. Њихова мама мора да иде до јарка да им даје воћни крем и ћуфте, пошто не могу да дођу кући на ручак. Али здрави су кô дрен, мајке ми!”

Малецки град је изгледао сасвим пристојно на пролећном сунцу. Уске калдрмисане улице вијугале су између раштрканих кућа. На малим окућницама расле су висибаве и каћуни.

Било је доста продавница у малецком граду. Овог лепог пролећног дана много људи је улазило у продавнице и излазило из њих па су звонца на вратима нон-стоп звонила. Госпође су долазиле с корпом преко руке да купе кафу, шећер, рибаћи сапун и путер. И гомила деце из малецког града је изашла да купи лизалицу или кутију жвака. Али већина није имала новца да купи било шта, и јадници су морали да стоје испред продавница и само *гледају* слаткише у излогу.

Баш кад је сунце тако фино сијало, у Главној улици појавиле су се три мале прилике. То су били Томи, Аника и Пипи – скроз мокра Пипи која је остављала мокри траг за собом куда год прође.

„Како смо срећни”, рекла је Аника. „Погледај колико има продавница, а ми имамо пуну кецељу златника.”

И Томи се обрадовао када је помислио на то, па је и он поскочио од среће.

„Па, како би било да почнемо”, рекла је Пипи. „Волела бих, пре свега, да купим клавир.”

„Али Пипи”, рекао је Томи, „није ваљда да умеш да свираш клавир?”

„Откуд знам кад никад нисам пробала”, рекла је Пипи. „Никад нисам имала клавир да пробам. И да ти кажем, Томи, мора много да се вежба да би се савладало свирање клавира без клавира.”

Нису видели ниједну продавницу клавира. Уместо тога су прошли поред продавнице парфема. У излогу је стајала велика кутија помаде за пеге, а поред кутије је била це-дуља на којој је писало: ДА ЛИ ПАТИТЕ ОД ПЕГА?

„Шта ту пише?” – питала је Пипи.

Она није умела да чита баш добро, јер није хтела да иде у школу као друга деца.

„Пише: ‘Да ли патите од пеге?’”, рекла је Аника.

„Значи тако”, рекла је Пипи замишљено. „Па, лепо питање захтева леп одговор. Хајде да уђемо!”

Отворила је врата и ушла, а за петама су јој били Томи и Аника. Нека старија госпођа стајала је иза тезге. Пипи је пришла право код ње.

„Не”, рекла је одлучно.

„Шта си хтела?” – питала је госпођа.

„Не”, рекла је Пипи још једном.

„Не разумем шта хоћеш да кажеш”, рекла је госпођа.

„Не, не *паћим* од пега”, рекла је Пипи.

Тад је госпођа схватила. Али онда је бацила поглед на Пипи и узвикнула:

„Али, драго дете, лице ти је препуно пега!”

„Тако је”, рекла је Пипи. „Али не патим од њих. Мени се свиђају! Добро јутро!”

Опет је изашла. На вратима се окренула и викнула:

„А ако случајно добијете неку мазалицу од које се добија *још више* пеге, можете да ми пошаљете једно седам-осам кутија.”

Поред продавнице парфема налазила се продавница женске одеће.

„Још ништа поштено нисмо купили”, рекла је Пипи. „Сад морамо да се уозбиљимо.”

И онда су ушли, најпре Пипи, затим Томи, а онда Аника. Прво су угледали веома фину лутку за излог у плавој свиленој хаљини. Пипи је пришла лутки и шчепала је срдачно за руку.

„’Бар дан, ’бар дан”, рекла је. „Ви сте госпођа која води ову радњу, ако сам добро схватила. Баш ми је драго што смо се упознали”, рекла је и наставила још срдачније да тресе луткину руку.

А онда се десила страшна несрећа: рука је отпала и испала из своје свилене футроле, и тако је Пипи остала с дугом, белом луткином руком у руци. Томи се препрао и остао без даха, а Аника само што није заплакала. Продавац је дотрчао и страшно се издрао на Пипи.

„Смањи доживљај неколико килограма”, рекла је Пипи пошто га је неко време слушала. „Мислила сам да овде имате самопослуживање. И хтела сам да купим ову руку.”

Тад се продавац још више наљутио и рекао да лутка није на продају. У сваком случају не може да прода

само једну руку. Али Пипи ће богами морати да плати целу лутку, пошто ју је упропастила.

„Веома чудно”, рекла је Пипи. „Срећа да нису овако луди у свим продавницама. Замисли, следећи пут кад будем хтела да правим пире и месо за ручак, одем код месара и замолим да ми да коленицу, а он ми ували целу крмачу.”

Док је говорила, елегантним покретом је извукла неколико златника из џепа на кеџели и бацила на тезгу. Продавац је занемео, толико се изненадио.

„Је л’ ово довољно за ову женетину или кошта више?” питала је Пипи.

„Не, никако, не кошта ни изблиза толико”, рекао је продавац и учтиво се наклонио.

„Задржи кусур и купи нешто лепо деци”, рекла је Пипи и кренула ка вратима. Продавац је потрчао за њом непрестано се клањајући и питао где може да пошаље лутку.

„Хоћу само ову руку, и њу ћу да понесем”, рече Пипи. „Остатак можеш да поделиш сиромашнима. Збогом!”

„Али шта ће ти та рука?“ – питао је Томи када су изашли на улицу.

„Како шта ће ми?“ – одбрусила је Пипи. „Па зар људи немају вештачке зубе и вештачку косу? Можда и вештачке носеве понекад. Што онда ја не бих имала вештачку руку? Да вам кажем, страшно је практично имати три руке. Сећам се кад смо тата и ја пловили морима, једном смо дошли у неки град, и тамо су сви људи имали по три руке. Чудно, зар не? Замислите, кад једу, држе виљушку у једној руци и нож у другој, и кад изненада морају да прочачкају нос или да се почешу по увету – е, онда није било лоше извадити трећу руку. Тако су, да вам кажем, штедели доста времена.“

Пипи је деловала замишљено.

„Е сад баш лажем“, рекла је. „Чудно је. Из чиста мира ме спопадне гомила лажи и ја ту ништа не могу. Искрено да вам кажем, уопште нису имали по три руке у оном граду. Имали су само по две.“

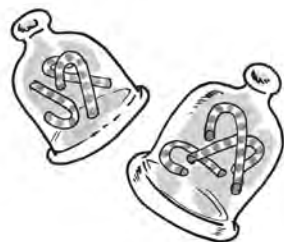
Ућутала је на тренутак и размислила.

„Гомила их је, заправо, имала само једну руку“, рекла је. „А, истини за вољу, било је чак и неких који нису имали ниједну, и кад је требало да једу морали су да легну на тањир као да пасу. Уопште нису могли сами да се почешу по увету него су за то морали да замоле маму. Тако је то било.“

Пипи је тужно вртела главом.

„Истина је да никад нисам видела толико мало руку као у том граду. Али то баш личи на мене. Увек

морам да се правим важна и посебна и да измишљам да људи имају више руку него што имају.”

Пипи је продужила с вештачком руком опуштено пребаченом преко рамена. Зауоставила се испред продавнице бомбона. Гомила деце нанизана испред излога посматрала је све те дивоте које су се башкариле иза стакла.

Велике тегле пуне црвених, плавих и зелених бомбона, дуги редови чоколадних колача, гомиле жвака и примамљиве лизалице, па није ни било чудно што би деца која су ту стајала и гледала, с времена на време чежњиво уздахнула. Јер нису имала новца, ни цвоњка.

„Пипи, хоћемо да уђемо у ову продавницу?” – рекао је Томи узбуђено и повукао Пипи за хаљину.

„У ову продавницу ћемо ући”, рекла је Пипи значајно. „Дубоко ћемо ући!”

И то су и урадили.

„Молим вас, осамнаест килограма бомбона”, рекла је Пипи машући златником.

Продавачица је само зинула. Није навикла да неко купује толико бомбона одједном.

„Мислиш, хоћеш осамнаест бомбона?” – питала је.

„Мислим, хоћу осамнаест килограма бомбона”, одговорила је Пипи. Спустила је златник на тезгу.

И тад се продавачица ужурбала и почела да сипа бомбоне у велике кесе. Томи и Аника су стајали поред ње и показивали које су врсте најбоље. Посебно дивне су биле неке црвене. Кад мало сисаш такву бомбону одједном се направи дивна каша у устима. А било је и зелених, киселкастих, ни те нису биле лоше. Желе бомбоне са укусом малина и бронхи бомбоне су такође биле укусне.

„Узећемо по три килограма од сваке врсте”, предложила је Аника.

И тако су урадили.

„Дајте ми, молим вас, још шездесет лизалица и седамдесет две кутије карамела, и мислим да ми, све у свему, за данас не треба више од сто три чоколадне цигарете”, рекла је Пипи. „Ништа више. Осим можда нека мала приколица да превезем све то.”

Продавачица је рекла да вероватно може да купи приколицу у продавници играчака одмах до њих.

Испред продавнице бомбона се сад скупило прилично деце која су буљила кроз излог и умало да падну у несвест од узбуђења кад су видели како Пипи купује. Пипи је живахно утрчала у суседну продавницу играчака, купила приколицу и натоварила све своје кесе на њу. Осврнула се око себе и дрекнула: „Ако овде има неко дете које *не* једе бомбоне, молим нека иступи!”

Нико није иступио.

„Крајње необично”, рекла је Пипи. „Добро, а има ли неко дете које *једе* бомбоне?”

Тад је иступило двадесет троје. И Томи и Аника, наравно.

„Томи, отвори кесе”, рекла је Пипи.

Томи је послушао. Затим је почело такво ждрање бомбона какво нико никад није видео у том малецком граду. Деца су натрпала пуна уста бомбона, црвене са меканом средином и зелене киселкасте, и бронхи бомбоне, и желе бомбоне са укусом малина, све одједном. А чоколадну цигарету су увек могли да држе у углу усана, јер се чоколадни укус и укус малине из желе бомбона одлично слажу. Нова деца су дотрчавала са свих страна, а Пипи је делила бомбоне шаком и капом.

„Мислим да ћемо морати да купимо још осамнаест кила”, рекла је. „Иначе ништа неће остати за сутра.”

Пипи је купила још осамнаест килограма, па ипак није остало нарочито много за сутра.

„Идемо сад у следећу продавницу”, рекла је Пипи и ушла у продавницу играчака. Сва деца су пошла с њом. У продавници играчака је било много лепих ствари: возићи и аутомобили на

навијање, слатке мале лутке у финим хаљинама, сервиси за лутке и пиштољи прдавци, и оловни војници, и крпени пси и слоновии, обележивачи за књиге и марионете.

„Изволите, шта желите?” – питала је продавачица.

„Дајте ми од свега по мало”, рекла је Пипи и са занимањем разгледала полице. „Код нас влада велика несташница, на пример, марионета”, наставила је. „И пиштоља. Али надам се да ћемо то моћи да решимо.”

И онда је Пипи извадила пуну шаку златника. А деца су показивала на оно за шта мисле да им је најпотребније. Аника се одлучила за предивну лутку са светлом, коврцавом косом и ружичастом свиленом хаљином. Говорила је „мама”, кад јој притиснеш стомак. То ми је желео ваздушну пушку и парну

машину. То је и добио. И остала деца су показала шта желе, и кад је Пипи завршила куповину није баш много ствари остало у продавници. Остало је само мало обележивача за књиге и неколико дрвених коцака. Пипи себи није купила ни једну једину ствар, али је Чика Нилсон добио огледалце.

Баш кад је требало да се разиђу, Пипи је сваком детету купила по фрулицу окарину, и кад су деца изашла на улицу засвирала су, а Пипи је тактирала вештачком руком.

Један дечачић пожалио се да не може да свира на својој фрулици. Пипи је узела фрулицу и прегледала је.

„Па, није ни чудо, кад ти се жвакаћа гума залепила на рупу кроз коју се дува! Где си нашао ово благо?“ – питала је бацивши велику белу масу. „Колико ја знам, нисам купила жваке.“

„Та ми је од петка“, рекао је дечак.

„Не плашиш се да ће ти уста зарастати? Мислила сам да они који жваћу жваке обично тако заврше.“

Пружила је дечаку фрулицу и он је весело засвирао као и остали.

Била је таква бука у Главној улици да је, на крају, полицајац дошао да види шта се то дешава.

„Каква је ово бука?!“ – викао је.

„То је парадни марш Крунобершког пука“, рекла је Пипи. „Али нисам сигурна да је свој деци то јасно. Нека изгледа мисле да ми свирамо *Грми, сева, време се мења.*“

„Одмах прекините!“ – урлао је полицајац и рукама зачепио уши. Пипи га је тешила мазећи га вештачком руком по леђима.

„Буди срећан што нисмо купили трубе“, рекла је.

Ускоро су фрулице једна за другом утихнуле. На крају се само из Томијеве с времена на време чуло неко пискутање. Полицајац је веома строго рекао да нема окупљања у Главној улици и да сва деца морају да иду кући.

Деца, заправо, нису имала ништа против тога. Једва су чекала да испробају возиће и да мало провозају аутиће и да новим луткама наместе кревет. Тако су сви срећни и задовољни отишли кући. Тог дана уопште нису вечерали.

Пипи, Томи и Аника су такође кренули кући. Пипи је вукла колица, гледала све натписе поред којих су пролазили и срицала како је знала и умела.

„А-П-О-Т-Е-К-А, е, зар се тамо не купују лакови?” – рекла је.

„Да, тамо се купују *лекови*”, рекла је Аника.

„Опа, онда одмах морам да уђем да купим мало”, рекла је Пипи.

„Ниси ваљда болесна?” – питао је Томи.

„Ако сад и нисам, могу да се разболим”, рекла је Пипи. „Сваке године гомила људи се разболи и умре, само зато што не купе лак у право време. Варају се ако мисле да ће то мене да задеси.”

У апотеци је апотекар стајао за пултом и правио пилуле. Хтео је да направи само још неколико, пошто је било касно и намеравао је да ускоро затвори. Тад су Пипи, Томи и Аника пришли тезги.

„Молим вас да ми дате четири литра лака”, рекла је Пипи.

„Којег лека?” – питао је апотекар нестрпљиво.

„Па, највише бих волела нешто што је добро за болест”, рекла је Пипи.

„За какву болест?” – питао је апотекар још нестрпљивије.

„Па, неки који је добар за велики кашаљ, и за жуљ на нози, и кад те боли стомак, и кад имаш рубемоле, и ако случајно угураш грашак у нос, и тако то. Било би добро да с тим може и да се гланца намештај. Треба да буде неки баш јак лак.”

Апотекар је рекао да не постоји тако моћан лек. Треба користити различите лекове за различите болести, тврдио је, и кад је Пипи навела десетак других тегоба које је исто хтела да излечи, изнео је низ флашица на тезгу. На некима је написао *Споља*, а то је значило да лек сме да се маже само споља. Пипи је платила, узела флашице, захвалила му и отишла.

Томи и Аника су је пратили. Апотекар је погледао на сат и схватио да је време да затвори. Добро је закључао врата за децом и помислио како ће сад уживати кад дође кући и нешто поједе.

Пипи је одложила флашице испред апотеке.

„Јој, јој, замало сам заборавила оно најважније”, рекла је.

Пошто су сад врата била закључана, ставила је прст на звонце и јако и дуго стискала. Томи и Аника су чули како одзвања у апотеци. После неког времена отворила су се вратанца на вратима – кроз вратанца си могао да купиш лек ако се разболиш ноћу. Апотекар је промолио главу. Био је прилично црвен у лицу.

„Шта сад хоћеш?” – бесно је упитао Пипи.

„Па, извините, добри апотекару”, рекла је Пипи, „али сетила сам се нечега. Ти се, апотекару,

тако добро разумеш у бо-
лести – шта је, у ствари,
најбоље кад те боли
стомак, да једеш
вруће кнедле,
или да по-
топиш цео
стомак у
хладну
воду?”

Апотекар се још више зацрвенео у лицу.

„Губи се”, дрекнуо је, „и то сместа, иначе...!” За-
лупио је вратанца.

„Свашта, ал’ је овај љут”, рекла је Пипи. „Могоа би
човек да помисли да сам му нешто урадила.”

Још једном је позвонила, и није прошло много док
се апотекар опет није појавио на вратанцима. Био
је страшно црвен у лицу.

„Вруће кнедле су можда мало тешке за варење”,
претпоставила је Пипи, гледајући љубазно у њега
одозго.

Апотекар није ништа одговорио и поново је, уз
тресак, залупио вратанца.

„Па добро”, рекла је Пипи и слегла раменима,
„онда ћу ипак да пробам с врућим кнедлама. Ко му
је крив ако нешто не буде у реду.”

Села је мирно на степенице испред апотеке и поређала све флаше.

„Е, како одрасли људи могу да буду непрактични”, рекла је. „Ево овде имам, да видим, осам флаша, а све би комотно могло да стане у једну. Сва срећа па имам мало здраве памети.”

Скинула је чепове са флаша и онда све лекове сасула у једну флашу. Снажно је промућкала. Затим је принела флашу устима и испила велики гутљај. Аника, која је знала да су неки од тих лекова само за спољашњу употребу, мало се забринула.

„Али Пипи”, рекла је, „како можеш да знаш да тај лек није отрован?”

„Приметићу”, рекла је Пипи весело. „Приметићу најкасније сутра. Ако тад још будем жива, онда *није* отрован, а онда и мало дете може да га пије.”

Томи и Аника су размислили о томе. После неког времена Томи је оклевајући и помало утучено рекао:

„Да, али ако ипак *јесте* отрован, шта ће онда бити?”

„Онда можете да узмете оно што је остало у флаши и да тиме угланцате креденац у трпезарији”,

рекла је Пипи. „Отрован или не, није за џабе купљен овај лак.”

Узела је флашу и ставила је на колица. Ту је већ била вештачка рука, и Томијева парна машина, и ваздушна пушка, и Аникина лутка, и кеса са пет малих црвених бомбона. Само је то остало од осамнаест килограма. И Чика Нилсон је седео тамо. Био је уморан и хтео је да крене.

„Узгред да вам кажем, мислим да је ово баш добар лак. Већ се осећам много здравије. Осећам се нарочито здраво и весело у репу”, рекла је Пипи и врцкала напред-назад својом малом позадином. И тако је врцкајући одвукла колица и отишла кући у Вилу Вилобрду. Томи и Аника су ишли поред ње и осећали како их мало, малкице боли стомак.

